

Núm. 94

Any XXIV

NOVEMBRE 2008

Els Lluïsos d'Horta



OBRES DE LA SALA DE TEATRE. TRAGÍ DELS VOLUNTARIS TREBALLADORS



CENTRE
PARROQUIAL
D'HORTA

MEMBRE DE LA COORDINADORA D'ENTITATS D'HORTA

SUMARI

Poesia	2
La Junta comunica	3
El nostre Consiliari.....	3
Necrològiques	4
Notícies	6
Una mica de tot.....	7
Raconet Infantil	9
Entrevista: Miquel Garriga i Marimón	10
Vida de les seccions	13
Aquest món tan nostre	18

SALUT

- Urgències Mèdiques: 061
- Servei Català de la Salut: 93 403 85 85
- Sanitat Respon: 902 111 444 (24 hores del dia)
- Coordinadors d'Usuaris de la Sanitat: 93 302 41 38

INFORMACIÓ GENERAL

- Atenció Ciutadana: 012
- Departament de Benestar Social: 900 300 500
- Imsero: 91 363 89 09
- Informació Municipal: 010
- Informació Telefònica: 1003
- Telèfon d'Atenció al Consumidor: 012
Resol dubtes, qüestions... i al mateix temps atén reclamacions dels consumidors

CENTRE PARROQUIAL D'HORTA

Feliu i Codina, 7 i 9
08031 Barcelona
Tel. 93 427 73 27
e-mail: info@lluisoshorta.org
<http://www.lluisoshorta.org>

Han col·laborat en aquest número:

Carmina Lara	Junta directiva
Dora Serra	Manel Gausachs
Esperança Cabré	Mateu Terrats
Ferran Homar	Mercè Sitjà
Josep Forn	Mingo Borràs
Josep Magrans Breu	Quim Casals
Júlia Asín	Pere Solé

Imprimeix: El Tinter, SAL
D.L.: B-12.935-89

EL MOSQUIT



Comença la cantarella,
la tonada de la nit,
en busca de la sang fresca
que alimentarà el mosquit.
Va directe al bressolet
on dorm incaut el petit
i li clava una fiblada
en el seu rosadet dit.
El nadó, ni tan sols plora.
Fa la pipa, mig adormit.
L'insecte, vola que vola.
Cerca més sang, el bandit!

LA PAPALLONA



Papallona que voleies
per les flors del meu jardí,
pel lliri blanc, per la rosa,
l'espígol o el romaní.
A totes les enamores
amb posats de querubí.
Ets símbol de primavera,
ets elegant arlequí.
Estimada papallona,
et voldries casar amb mi?

Els poderosos poden passar un mes sense menjar, una setmana sense veure, però només un dia sense que els adulin.
(proverbi medieval)

El destí del geni és ser un incomprès;
però no tots els incompresos són genis.

Ralph Emerson

LA JUNTA COMUNICA

En Francesc ens ha deixat

En Francesc ens ha deixat. No cal dir la tristesa, l'enyor que sentim molts de nosaltres en entrar als Lluïsos i no veure, assegut al darre de la taula de Secretaria, l'amic que tot ho resolía i a tot deia que sí.

Amb ell havíem planificat moltes coses, amb il·lusió i esperança en el futur. El cert és que ara se'ns fa molt estrany haver de tirar endavant tots aquests plans sense la seva presència i companyia.

Malgrat aquest buit que sentim sabem que en Francesc, com molts altres amics, es troba entre nosaltres i en té cura. Creieu el que creieu els que llegiu aquestes línies, tots sabem que la petjada que ha deixat el nostre company, l'exemple que ens ha ensenyat, ens ajudarà sempre en els moments de dubte.

Ell ens va mostrar un camí que no podem deixar de seguir: el camí de l'esperança, el camí de la confiança i la creença en què tot té solució i en què tot és possible si s'hi posa il·lusió i esforç.

En Francesc, amb la seva manera de fer, desordenada, tranquil·la, sense pressa, silenciosa, com si no fes gran cosa ni donés gaire importància als problemes, ho resolía tot. Mai va dir no, a res ni a ningú. Es va donar a tot i a tothom amb cos i ànima, sense demanar cap medalla ni cap reconeixement, amb il·lusió i amb el desig de fer de casa nostra un lloc per a tothom.

Tot això hem après de tu, estimat amic Francesc, i per aquest camí mirarem de continuar. No et veiem al darrere de la taula de Secretaria, però et sentim al nostre costat, et sabem present a través de tota l'estimació i respecte que ens has donat. Gràcies Francesc.

La Junta



EL NOSTRE CONSILIARI

Una altra mirada

Una mirada sobre la realitat del món, que els mitjans de comunicació ens fan cada vegada més proper i conegut, genera sovint en nosaltres sentiments de pessimisme i desesperança, que justifiquen una certa apatia col·lectiva i una sensació d'impotència personal. La motivació i la capacitat per al canvi, en principi desitjat, resta erosionada. Les utopies queden enrera, com una cosa d'altres temps. ¿Per què voler canviar les coses a nivell general si això no depèn de nosaltres? Val més ser realistes, ens diem amb resignació els uns als altres, i quedar-nos i reduir-nos a allò que és més immediat i individual.

Però si no ens deixem manipular per la visió sovint esbiaixada i interessada dels mitjans de comunicació de masses, al servei del sistema econòmic i polític dominant, una altra mirada, lliure, atenta i lúcida, ens pot permetre descobrir altres aspectes de la realitat, que obren noves perspectives i poden ser generadores d'esperança, i, per tant, de compromís transformador.

Es tracta d'iniciatives, grups, fòrums socials, organitzacions, comunitats de base, col·lectius, que de fet existeixen, treballen i donen fruits,

que són imaginatius i creatius, que tenen en compte "els altres", que s'orienten amb criteris comuns i participatius, que parteixen d'allò que és més proper i local, però amb perspectives globals, que viuen actituds de solidaritat, de justícia, d'equitat.

Es tracta d'unes realitats que no són tan minoritàries com podria semblar, pel fet que són plurals i disperses, no homogènies, poc conegudes, desprestigiades com a utòpiques, o fins i tot denunciades com a radicals i contràries al sistema. Tanmateix aquestes petites realitats són llavor d'un món més humà, més just, més fraternal, més habitable... Ens fan pensar en aquell petit gra de mostassa que creix fins a convertir-se en un gran arbust, o en aquell grapat de llevat que una dona barreja en tres mesures de farina i que la fa fermentar perquè esdevingui un bon pa, que trobem en una paràbola de l'evangeli (Mt.13,31-33).

Es bo que estiguem atents a aquestes realitats, que no són lluny de nosaltres, que mirem de conèixer-les, que les valorem, i que en la mesura de les nostres possibilitats ens hi impliquem, per col·laborar humilment i esperançadament en la construcció d'un futur millor per tothom.

La Junta

NECROLÒGIQUES

Francesc Coma i Ambrós

ha mort a l'edat de 63 anys, el dia 13 d'agost del 2008.



Quan arribo davant dels Lluïsos i veig Ilum a la finestra del despatx de baix, allà on venen entrades, sé que darrere l'ordinador hi trobaré en Francesc Coma, repassant llistes, preparant programes. El saludaré i ell deixarà la feina que està fent i em somriurà i esperarà que jo faci algun comentari, que li demani una adreça, una data, el que sigui i ell em contestarà: "Vale, espera un moment..." i, sense presses, m'atendrà.

Estar a secretaria al costat d'en Francesc és fer tertúlia. Per allí passarà en Toni amb el seu

gos, passarà en Daniel, en Pere que repassarà amb en Francesc el calendari del pròxim mes, dia a dia, passarà la Núria... i molts d'altres. Tothom serà escoltat, perquè en Francesc té el do de saber callar, escoltar i donar una resposta si li demanen; si no li demanen, et dirà: "perdó, jo opino..."

Un home original, en Francesc, únic. El trobaràs, al matí, a casa seva i li demanaràs les claus del Centre i vindrà amb tu a fer la gestió que faci falta. El trobaràs a l'escenari, fins fa pocs mesos fumant, tot i saber que trencava les normes —aquests cigarrets et mataran!—. Quan el teló és enlairat per qualsevol actuació, trobaràs en Francesc a la cabina de llums i so, sempre posant a punt els fòtils...

Companys, aquest home imprescindible, omnipresent a la Casa, ja no hi és!

El dia de l'assaig general de la comèdia de les Festes de Sant Lluís *La volta al món en vuitanta dies*, va ingressar a l'Hospital General de la Vall d'Hebron, "la Residència", i se li va diagnosticar el mal que el portaria a la tomba en poques setmanes. No es va suspendre l'assaig ni la representació tot i que va ser per a tots nosaltres, els seus companys, la comèdia més dolorosa i dramàtica que mai no havíem interpretat.

Com hem plorat la seva partença. Quina buidor ha deixat per tots els racons d'aquesta Casa, pels racons dels nostres cors!

Un soci més ens contempla des de les Estrelles!

Dora Serra

Com que aquest és el *Butlletí dels Lluïsos*, hem de començar dient que la història recent d'aquesta casa i el seu bon funcionament a tots els nivells, no es pot entendre sense la figura d'en Francesc, l'home de les claus, els ordinadors, els llums, el so, les músiques, la secretaria, les gestions, les trucades, les entrades, les reparacions dels imprevistos, i tot allò que fes falta, matí, tarda o nit. De tot això cal que en quedi constància escrita, per tal que les generacions futures que es facin càrrec d'aquesta institució, quan practiquin la memòria històrica, coneguin i facin justícia als noms que han contribuït a fer-la gran.

Però les coses més importants de la vida no són les que cal imprimir en un paper, sinó les que romanen gravades amb foc al cor i l'àni-



ma de les persones. Molts dels qui llegiu aquestes línies no penseu ara en la seva feina impagable per als Lluïsos, sinó en ell, en la persona, en l'home bo que es feia estimar.

I és aquí, en l'essència més profunda del seu esperit, on rau l'autèntica grandesa del meu tiet.

Transcrivim ara les paraules que la meva germana Nuri i jo vam escriure per a la cerimònia:

"Tothom ha perdut una part de tu: el marit, el pare, l'avi, el cunyat, el tiet, l'amic, i tantes i tantes vivències.

Però no estem aquí per dir-te adéu, perquè no te n'has anat. Les úniques coses que desapareixen són les que s'obliden, i a tu mai no t'oblidarem. Estem aquí per dir-te que segueixes entre nosaltres, perquè sempre et recordarem, i sempre t'estimarem, tal com tu ens has estimat a nosaltres. Ara pots tancar els ulls amb orgull, perquè tot l'amor que reps són els fruits que tu has sembrat.

Estem aquí per dir-te que aquest amor sempre ens acompanyarà, i que d'ell en traurem la força per seguir endavant, i ell farà que aquest gran dolor que ara sentim es transformi, a poc a poc, en el goig dolç de sentir, en cada moment de la nostra vida, la teva presència, fent-nos costat, i estimant-nos.

I encara que sentirem la teva absència en la nit callada perquè ningú no vol perdre aquell a qui tant estima, quan arribarà el primer raig de sol de l'albada el caliu del teu cor batejarà dins el nostre, amb tots els records tan dolços que tenim de tu i tot el que hem compartit.

I és així com volem recordar-te: el gest serè, la mirada clara, el somriure càlid, la tendresa, el saber escoltar, la paraula sincera i el sentit del que és just, l'amic dels amics, el teu coratge i la teva lluita tenaç vers l'adversitat i, sobretot, aquella abraçada.

*Tindrem sempre un Montserrat
dins nostre,
ple d'enyor i d'esperança,
l'enyor de la teva companyia
i l'esperança de retrobar-te
en el cel que corona
aquestes muntanyes."*

Quim Casals Campmany

Jaume Puig i Ginestet

Morí el 24 d'agost de 2008



Us mostrem una foto d'en Jaume quan encara estava en plena forma i venia a totes les excursions amb la seva càmera fotogràfica i la seva pipa. És com el recordarem sempre: l'home de la pipa.

En Jaume ha estat un puntal excursionista i ha donat el millor de la seva persona per la causa dels caminadors de la UEC. També ha estat un bon col·laborador dels Lluïsos en la secció fotogràfica. Era tan bona persona que mai s'havia enfadat per quedar el darrer en els cursos mensuals del grup, al contrari, quan treia "bona nota" somreia i exclamava: "S'han equivocat! Avui no sóc l'últim?"

Donem el condol a la seva família i els volem transmetre el nostre sentiment d'admiraació per aquest home senzill, honest i bo.

Descansa en pau, amic.

Dora Serra

El present l'escrivim, el futur s'ha d'escriure, el passat és una taca de tinta.



Obres d'adequació del Centre

Com molts de vosaltres ja haureu vist, hem començat una petita part de les reformes que ens obliguen a fer per tal d'adequar l'Entitat a la normativa sobre seguretat i incendis.



Un merescut descans

Enhorabona!

El proper 26 de novembre rebrem de mans de l'Alcalde de Barcelona la **Medalla d'Honor de la Ciutat** en reconeixement a la tasca que hem fet i fem als Lluïsos.

Gràcies, en part, a una subvenció de la Generalitat (que a hores d'ara encara no hem rebut), estem arreglant l'aïllament de l'amfiteatre respecte a la sala d'espectacles. És tracta de fer un terra nou, ja que l'antic era una placa de guix amb un terra de fusta a sobre i no tenia prou resistència com per garantir la seguretat. Aprofitarem, com ja fèiem, dos dels espais com a magatzem de vestuari per al teatre i els altres dos que queden per fer un lavabo amb dos vàters i una dutxa amb un petit vestuari.

No cal dir l'enrenou i la pols que ha generat tot això. Per sort ho hem pogut fer durant part de l'estiu causant, així, menys molèsties al soci. Un equip de socis va preparar l'entitat per rebre aquestes obres tot desmuntant part de les butaques de la sala, protegint-les amb plàstics, buidant l'escenari de tot el seu cortinatge i buidant el magatzem de roba de l'amfiteatre. A tots ells moltes gràcies pel seu ajut.

L'obra suposa una despesa de 72.000 €. La Generalitat ens concedirà una subvenció de 17.000 €; la resta esperem poder-la pagar amb els nostres propis recursos, però això ens deixa sense coixí per poder afrontar la resta d'obres que hem de fer. Per parlar d'aquest tema us hem convocat a una assemblea extraordinària el dia **14 de novembre** a la qual esperem que assistiu.

Junta directiva

Vespres de jazz

El dia 18 d'octubre vam fer la primera sessió de jazz molt ben acollida per una cinquantena d'espectadors. Tenim programades les dates següents per repetir l'experiència:

- 15 de novembre
- 13 de desembre 2008
- 17 de gener 2009
- 21 de febrer
- 21 de març
- 18 d'abril
- 16 de maig



A les 21h

Hi sou tots convidats

Concert

La coral sud-africana **IZWI LETHEMBA** (veu d'esperança) de la parròquia de Sant Daniel Comboni MAHUBE VALLEY (Pretòria, Sud-àfrica) actuarà a casa nostra el dia:

12 de desembre de 2008, a les 21 h

Aquesta coral està actuant en diferents punts de Catalunya. Els rebrem als Lluïsos amb molt de goig.

Els desitgem èxit en la seva gira i esperem que els nostres socis omplin la sala i gaudeixin de la seva actuació.



El soci escriu

En Josep Forn, soci número 24, ens ha enviat uns articles que parlen dels rius del nostre país. Els anirem publicant quan tinguem espai en el butlletí.

Animem a tots aquells socis que els agrada escriure que ens facin arribar els seus textos. És una manera molt bonica de comunicació.

Rius de la nostra terra



El Congost

Aquest riu té el seu origen al peu de Sant Cugat de Gavadons, als espadats occidentals de la plana de Vic, a 1045 metres d'altitud. Des del seu naixement agafa la direcció nord-sud i talla la serralada prelitoral per Aiguafreda, el Figaró, la Garriga i la depressió del Vallès per Granollers. Els seus afluents són poc importants. Cal esmentar, a la plana de Vic, les rieres de Vall-llosera, la del Martinet i la d'Avancó; al Vallès, la de Corró. Totes aquestes rieres desguassen a la banda esquerra del Congost, el qual va resseguint la fractura que separa els cingles de Bertí del Montseny, on troba paisatges d'una gran bellesa i un congost força espectacular. A Montmeló s'uneix a la riera de Mogent i tots dos originen el riu Besòs. Té 41 km de llarg i 223 km de conca.

Aquests darrers anys he vist recuperades en bona mesura la qualitat de la seva aigua i, amb això, la seva fauna. Els mesos que aquest riu porta més aigua són el març, el maig i el desembre. A l'agost hi passa el més mínim cabal. La seva darrera crescuda remarcable va ser el 25 de febrer del 1944.

En el passat havia tingut una certa importància l'aprofitament hidràulic per als molins i per als conreus. Actualment ha perdut pes per a l'economia de la comarca.

La vall del Congost ha servit, tradicionalment, de via de comunicació mitjançant la carretera de Barcelona a Vic i a la Cerdanya, així com la línia del ferrocarril. Hi trobem la surgència de les aigües termals de la Garriga, amb propietats terapèutiques reconegudes àmpliament.

Josep Forn

Loteria de Nadal

Número corresponent als Lluïsos

42 668

Podeu comprar les butlletes al bar

Català, castellà i anglès

El català, hortengues i hortencs meus, conté en si totes les llengües del món. I ja que som a Horta i a l'Horta es parla valencià del nord, em permetreu que us ho demostrï científicament amb uns exemples que demostren que el català conté, entre altres, les llengües castellana i anglesa..

Perquè, d'entrada, ¿quantes llengües creieu que parla una cosina *prima* que va en un cotxe *car* amb l'*home* de casa? ¿Només català? Ja us dic jo que no.

Pot ser que la cosina *prima* sigui ben esvelta, però, de fet, és una cosina *cosina*.

I el cotxe *car*, direu? Doncs també. Pot ser un Jaguar o pot ser un Rolls, però té una component anglesa: *car*, en anglès, vol dir *cotxe*.

I pel que fa a l'*home* de casa..., tal volta ja sabeu que *home*, en la llengua de Guillem Shakespeare, significa *llar, casa*...

Sí; els catalans, com a poble d'al·luvió que som, admetem moltes llengües en la nostra.

Però la capacitat del català per incloure la llengua anglesa no deixa de tenir els seus problemes. D'una banda, alguna intel·ligència privilegiada de l'Ajuntament de Barcelona ha tingut la genial idea de batejar uns autobusos blaus que fan un tomb pel centre de la ciutat amb el bonic nom de "Tomb Bus".

Està molt bé això d'anar a fer un tomb dalt d'un bus, però si algú es fixa que tota la resta de rètols de l'autobús són en anglès, potser la cosa es complica una mica.



Perquè en anglès *tomb* significa tomba, i "Tomb Bus" ve a ser "Autobús de la Tomba". ¿Què pensarà un angloparlant quan el convidin a pujar a un autobús que el pot portar a la tomba?

Una segona opció apta per a anglòfons és un fantàstic restaurant que hi ha a la N-152 en direcció a Lleida. És de cuina catalana i basa el seu atractiu en la quantitat d'aliment per centímetre quadrat del plat, com es pot albirar pel seu nom: Can Fart.

Amb ulls anglesos, la qüestió esdevé un pèl incòmoda, perquè "can fart", per a ells, significa literalment "et pots tirar pets".

**Extret d'un text de
Màrius Serra**

Aules de Cultura a Horta

Des del mes d'octubre d'aquest 2008, les **aules de Cultura d'Horta** són dirigides per la nostra sòcia **Dora Serra**. S'imparteixen conferències a les aules de **Matas i Ramis**, C. Feliu i Codina, 20, o al **Casal de la Gent Gran**, c. Feliu i Codina, 37-43. Us convidem a fer-vos socis i assistir a les xerrades donades per professors universitaris i/o personatges qualificats per parlar de temes puntuals.

Curiositats lingüístiques

Tota una concepció del món s'endevina rere cada mot d'una llengua, perquè la llengua és l'expressió d'un comportament col·lectiu, d'una psicologia nacional, diferent, no pas millor ni pitjor que altres. No es tracta, en conseqüència de traduir, només,, sinó d'entendre. Per això, tots els que han canviat de llengua a casa, al carrer, al treball, no únicament canvien de llengua, també canvien el punt de vista.

Uns quants exemples entre el castellà i el català:

Els castellans diuen ; **perro viejo, mosquita muerta**

Els catalans diem: **gat vell, gata maula**

La sort màxima de la rifa, pels castellans és: **el "gordo"**

Per als catalans és: **la "grossa"**

De la dona de Sant Josep, els castellans destaquen que sigui : **Virgen**

Els catalans : **Mare de Déu**

Els castellans paguen "**impuestos**" que ve de imponer

Els catalans, **contribucions**, que ve de contribuir

Els castellans, de desvergonyits, ho són del tot; **sinvergüenza**

Els catalans, només una mica: **pocavergonya**
Com a mesura preventiva o deslliuradora, els castellans toquen **madera**"

Els catalans toquen **ferro**

Els castellans celebren **las Navidades, los buenos días, tardes, noches**

Els catalans, **el Nadal, el bon dia, tarda, nit**
Els ous de gallina que no són blancs, per als castellans són **morenos**

Per als catalans són **rossos**

Mentre els castellans **hablan**

Els catalans **enraonen**, és a dir, fan anar la raó, (sense èxit tanmateix)

(Extret d'Internet)

Enriquim el nostre lèxic

Quan escrivim en català, mirem d'enriquir els textos amb refranys i frases fetes. Com ara...:

Quina cara!

Rampell

Raspallar

Riure com un boig

Riure per sota el nas

S'ha fos

Seguir la veta

Sense solta ni volta

Ser un escarransit

Si fa no fa

Tal com raja

Te la carregaràs

Tenir un budell buit

Tocar el dos

Treure de fogó

Treure de polleguera

Treure el fetge per la boca

Treure el ventre de penes

Treure foc pels queixals

Ulls de peix passat

Val la pena

Veü d'espiguët

RACONET INFANTIL



Mots encreuats 1

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2										■	
3								■		■	
4		■		■		■					
5								■			
6					■						
7									■		
8			■					■			
9			■				■			■	
10					■				■		■
11		■								■	

HORIZONTALS

- Aquesta secció n'ha fet moltes.
- Formatge preferit de Sherlock Holmes (sempre li deia a en Watson). Creu
- Coses poc freqüents. Escaire. Est.
- Amb aquest i el següent insistir en una cosa. Després de la essa. Pensar una escenografia.
- Fan dòcils els animals. Només caga per nadal.
- Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord (al revés). Preparar alguna cosa (al revés)
- El Centre n'és una entitat amb molta... a Horta. Utilitat.
- Repetit so onomatopèic de les gallines (al revés). Dona de pop que va al davant d'un vaixell (al revés). Ondulació al mar.
- Abreujatura de mossèn. Riu alemany. Campió. Va amb en Bardem (diuen)
- Propi de l'aire. Aquesta vocalia organitza actes per als més petits (al revés). Vocal que pot ser oberta o tancada.
- La més vibrant. Un dels colls de la baralla espanyola que s'usa en les partides al bar. L'altra vocal que pot ser oberta o tancada.

VERTICALS

- Autor d'articles de màgia en aquest butlletí (dues paraules, nom i 1r cognom).
- Ondulació de persones en un espectacle o estadi. Una plata ben amanida, ben amanida d'... (al revés)

- Cognom del nostre consiliari. Segona nota musical.
- Senyor sense muda, o capità del Nautilus sense decapitat (al revés). Llegeixen les herències i altres documents.
- Un bon actor n'ha de saber fer molts. En Fuma en Tintín al Lotus Blau. Parquing.
- Ràdio Nacional d'Espanya. No correcta.
- Acompanyava les primeres sessions de cinema. Sense malaltia (al revés).
- La nota més treballadora. Mitja circumferència. Té cinc dits. Ja arriba a Barcelona.
- L'illa de Gulliver. En Francesc Coma -al cel sia- n'era el tècnic de llums i d'això (al revés). La que té més corbes.
- Després de la A. Nom de la presidenta del Centre (al revés). Abans de la I.
- Solen anar de bracet dels dimonis (al revés). Donut.

© Ferran Homar

Raconet infantil

* Relaciona aquests animals amb el lloc on normalment viuen.

Pingüí	Riu
Lleó	Cova
Cangur	Oceà
Truita	Pol
Ratpenat	Selva
Tucà	Penya-segat
Dofí	Austràlia
Gavina	Sabana

* Entre aquests coneguts pintors, s'hi ha amagat un personatge famós del qual, malgrat "pintar molt", no li coneixem cap quadre. Ajuda'ns a descobrir-lo!

DALÍ, PICASSO, RONI, EL GRECO, VELÁZQUEZ, MIRÓ.

*
Roni

Carmina Lara

El gat miola, el poll piula i el parent que em deu diners, quan els hi demano, xiula



Miquel Garriga i Marimón
Soci núm. 78, nascut el dia 1/3/1922



En el butlletí anterior vàrem entrevistar la Neus, la filla d'en Miquel. Ens va dir que el pare ens aclariria l'embolic de les entrades pel carrer Consorts Sans Bernet i Rivero. Avui, que li vaig a fer l'entrevista, he entrat per Rivero perquè, mentre

buscava el número, la Montse, la petita de la saga Garriga, sortia per aquella porta.

En Miquel Garriga, assegut en una butaca, em mira no massa convençut d'explicar-se; diu que no té res d'important per dir als socis dels Lluïsos, que, ben segur, és un esforç inútil el que faig jo, això d'omplir pàgines de lletres. Ja veieu que, d'animat, no n'està gens el bon amic Miquel. A veure com me les apanyo per fer-li reviure el seu passat i que els ulls li resplendeixin una mica. Rellegim entre els dos, el començament de l'entrevista anterior i ens centrem en aquella vella història d'una bòbila.

Miquel: Poques coses m'havien contat els pares dels temps en què la família Garriga va assentar-se a Horta. Sembla ser que el meu rebesavi va comprar una vella casota que formava part de l'espai on hi havia hagut una bòbila, la qual feia temps que havia plegat de funcionar. La qüestió és que el rebesavi va venir aquí pels voltants del 1850.

Dora: De ben segur devíeu tenir un pou i algun safareig.

Miquel: Sí. Recordo que, de ben petit, veia la mare rentant piles de roba. Era bugadera al servei d'altres empresàries. Quantes vegades havia vist una estesa de trenta o quaranta llençols! Jo havia ajudat a treure l'aigua del pou per a omplir els dos safareigs. Pels volts de l'any 1928, quan començo a anar a escola, la mare ja no treballava de bugadera.

Dora: Eren fills d'Horta els teus pares?

Miquel: El pare, l'Hilari Garriga i Giol, sí. Ja era nascut en aquesta casa. La mare, la Maria Marimon i Poc, era del Penedès, de Piera. Jo sóc fill únic i els pares van ser molt bons per a mi, eren de caràcter pacífic i em tractaven molt bé. Em sembla recordar una sola vegada que la mare em va clavar una plantofada que li va fer més mal a ella que no a mi. Jo reconeixia haver-me-la ben merescut i ella quasi es va posar malalta en pensar que s'havia excedit.

Dora: Vas anar a l'escola del senyor Serradesanferm?

Miquel: Als sis anys vaig començar. En acabar el curs de l'any 1934, als dotze anys, el senyor Serra anima el pare perquè em faci estudiar, que jo podia fer carrera. Entro a la Universitat, on hi havia una part que era Institut, per fer el batxillerat, que aleshores eren sis anys d'estudi, però només em vaig poder fer dos per causa del començament de la guerra del trenta-sis. Tot es va capgirar. Vaig deixar els estudis i treballava com a manobre al costat del pare, poc temps també, perquè en acabar l'obra que tenia entre mans, tots vam quedar penjats. El pare va poder entrar a la casa Elizalde, al passeig de Sant Joan, on es feia material de guerra. Als dos mesos el destinen a Olesa de Montserrat, on s'estava construint una escola. Cada matí un ca-

Perdona el que fa un pas en fals; pensa que tu també tens peus i també pots ensopegar.

Nemo Nobody

can paulet
fruites i queviures

C./ Tajo, 55
08032 BARCELONA

servei a domicili
Telèfon: 93 429 10 50
e-mail: canpaulet@mailpersonal.com

mió anava a Olesa i tornava al vespre. El pare va poder ser passatger d'aquest camió. Sort d'això vam tenir menjar extra cada dia: el pare portava carmanyoles del ranxo que els repartien al migdia. Vam passar gana, però el ranxo va ajudar molt.

Dora: Mentrestant, tu, què feies?

Miquel: Torno a estudiar. El 1937 entro a l'acadèmia Cots a estudiar comptabilitat. Per aconseguir plaça per a un treball vaig apuntar-me al Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria, que em van enviar a dos llocs. Les dues vegades ja havien cobert les places el dia abans amb nois que procedien de la CNT o UGT, no recordo. A la tercera vegada, el de l'oficina va fer que m'acompanyessin, i li va dir al que m'acompanyava que havien de donar-me feina fos com fos i que si era necessari els obligués i que portés la pistola per si feia falta. Entro a treballar a la Companyia Nacional de Filatures Empresa Col·lectivitzada, com a meritori.

Dora: Què és això de meritori?

Miquel: L'últim de la cua, com el grumet d'un vaixell. Esperant torn per tenir una tau-la em calia escombrar, ajudar l'arxiver i fer "recados". Vaig arribar a omplir els llibres de comptabilitat. Érem unes seixanta persones entre les oficines i el magatzem. Com que l'empresa s'havia col·lectivitzat, en realitat jo n'era uns dels amos fins al 26 de gener que arriben les tropes de Franco a Barcelona i tot torna a canviar: tornen els antics accionistes i ens fan fora a tota la colla que havíem estat mantenint l'empresa durant aquells tres anys. Als quinze dies em van cridar i vaig tornar a tenir feina. L'empresa canvia de propietaris i torna a ser Societat Anònima. Fabra i Coats compra l'empresa. Jo passo a Fabra i m'en-

vien a Escòcia per a fer un curs de "costos de producció". M'hi vaig passar sis mesos. Ara em ve a la memòria una aventura viscuda en un dels meus viatges amb avió. Passen tantes coses amb els avions! Tornant de Londres, estàvem a punt d'enlairar-nos quan paren motors i ens diuen *No s'espantin, però hauran de baixar de l'avió perquè ens han comunicat que hi ha una bomba a bord. Agafin les seves pertinències i baixin que inspeccionarem a fons*. Vam haver d'esperar-nos dues hores fins que ens van avisar que podíem embarcar, que tot havia estat una falsa alarma. Ja ens tens carregats amb maletes i bosses i cap a l'avió de nou, amb els nervis desfets i una gran por al cos. Eren els anys de la lluita de l'IRA irlandesa contra la Gran Bretanya. M'imagino el molt que deuen patir tots els passatgers que es troben en circumstàncies semblants. Perdona, no cal que ho expliquis, això.

Dora: Ja està escrit. Què et sembla si deixem la feina i els avions i tornem enrere a la teva vida de xicot d'Horta, jove i amb ganes de formar una família?... Com vivies el temps d'oci?

Miquel: M'agradava anar al futbol de l'Horta. Vaig ser de la junta al costat del senyor Huguet, conegut com el farmacèutic d'Horta. També anava a ballar, era soci de l'Ateneu i del Foment i tenia una bona colla d'amics. L'any 1938 conec l'Ernestina, nascuda a Màlaga, que vivia amb els pares a la Barceloneta i que durant la guerra van fugir del perill d'aquella zona i s'instal·laren a Horta. Ens coneixem, ens agra-dem i, amb el temps ens casem, el 10/4/1947.

Dora: I us quedeu en aquesta casa, amb els pares?

Miquel: Sí. La vam ampliar, amb el pare fent de paleta, jo de manobre i l'oncle de fuster.



H O R U S

JOIERIA - RELLOTGERIA

De diners, se'n
tenen més com
més se'n guarden.
D'amor, se'n té
més com més
se'n dóna.

Consell xinès

ENTREVISTA



Dora: I vénen els fills...

Miquel: Podien haver estat família nombrosa, però la pobre Ernestina s'ho va passar malament amb tres avortaments i després la mort prematura del primer infant, una nena de només quinze dies. Per sort arriben sans en Miquel, la Neus i la Montserrat. Ara sóc avi i besavi.

Dora: Encara no m'has parlat gens dels Lluïsos.

Miquel: M'incorpo tard a la Casa, suposo que pel rodatge que va agafant la vida tot volent formar els fills. L'Ernestina i jo ens interessem per les trobades de pares dels equips de Colònies que portava mossèn Verdura, després fem Pedagogia Familiar, conduïts pel senyor Carbonell, fem Cursets de Cristianitat i formem part d'un dels primers Equips de Matrimonis que conduïa mossèn Rosselló. Quan ja arriba la jubilació i l'hora de descansar, l'Ernestina i jo som uns "fans" de les excursions dels Lluïsos. Quin tip de rodar pels quatre punts cardinals de la nostra terra catalana! Fins que arriben les malalties, jo tinc problemes de cor, però me'n surto, en canvi l'Ernestina ja fa anys que em va deixar, el 28 de novembre de 2001. Ara ja només fa falta conviure amb els fills, néts i, ara, també amb la besnéta.

Dora: Doncs jo t'he trobat treballant a la rectoria amb llibres.

Miquel: Sí, ja pots comptar. Fer una mica de feina ja va bé. No faig pas res important. No val la pena dir res.

Dora: Què diran els teus fills i néts si t'escolten?



Miquel: Sort en tinc d'estar voltat de tots ells.

En Miquel m'ensenya que en el tocador hi ha la fotografia de casament d'ell i l'Ernestina. Una altra foto que li fa companyia és aquesta que us mostrem: un viatge en barca pel Delta de l'Ebre. Els ulls li somriuen en contemplar-la.

Potser he aconseguit animar-lo una mica.

Dora Serra

En la contraportada veiem, al centre, el "**Llibre d'Or de La Passió**", un llibre que firmaven les personalitats que ens visitaven i ens donaven la seva impressió sobre l'obra que acabaven de presenciar. També podem veure la signatura de Josep M^a Folch i Torres i l'escrit que diu: *Profundament agraït als boníssims amics de la gentil família Ribes, gràcies a la qual i després de presenciar una representació immillorable de La Passió, acabo de rebre una de les impressions més profundes i trasbalsadores d'home de Teatre. Que Déu us ho pagui, amics.*

Admirador vostre, Josep M^a Folch i Torres.

Als laterals teniu el primer i l'últim programa de La Passió, que hem pogut recuperar del racó dels records.

Vida creixent

El nostre consiliari, mossèn Mateu Terrats, dirigeix les trobades de **Vida Creixent**, moviment cristià de jubilats i adults grans, amb unes xerrades que s'imparteixen cada tercer dijous de mes a les aules parroquials del carrer Rectoria, 3 de 17h a 18h. Tots aquells que us interessin els temes de formació religiosa hi podeu assistir

VIDA DE LES SECCIONS

Secció fotogràfica

Soci XLVI Concurs Nacional de Fotografia Trofeu "Lliri de Sant Lluís"

Veredictes

Obres presentades: 108, de 37 autors

Obres acceptades 105

Premi d'honor: col·lecció de Miguel Parreño Méndez, de Barcelona

Primer premi: Antoni Guasch Giner, de Barcelona

Segon premi: José A. Andrés Ferriz, de Barcelona

Tercer premi: Gergio Tella Soler, de Ripollet

Classificació social

Primer premi: Carme Ballester i Piqué

Segon premi: Llorenç Tabernero i Gracia

Tercer premi: Ernest Sitjà i Franquesa

Enhorabona als guanyadors.

La sala feia molt de goig amb tantes fotografies, algunes de les quals, es notava el treball virtual, han aconseguit uns resultats sorprenents.

Festa Major 2008

Exposicions



El president de la Secció, Ernest Sitjà, rep un dels premis aconseguits aquest any

Vam estar a l'entrega de premis de la Fotogràfica, vàrem admirar els treballs presentats i, conjuntament, vàrem passejar per la sala gran on hi havia l'exposició de pintura dels artistes de la Casa, que per cert, cada any se superen. Felicitats!



Un detall de la sala de pintura

Exposició de Jaume Caminal

Altra vegada en Jaume Caminal ens ha sorprès amb "noves" fotografies del barri d'Horta.

El propassat dia 28 de setembre va inaugurar, a la sala d'exposicions dels Lluïsos una interessant exposició de fotografies històriques d'Horta que corprenen pel seu valor emocional.



En Jaume Caminal fa el parlament d'obertura de la seva exposició

Coneixent la gran professionalitat d'en Jaume, no és d'estranyar que sovint ens delecti en la contemplació de les seves obres que, pel seu gran contingut emotiu hom s'hi troba immers tot evocant temps passats.

El seu esperit fotogràfic i l'amor pel seu barri el fa incansable cercant d'aquí i d'allà antics temes d'Horta que hàbilment reproduïx i exhibeix en belles fotografies emmarcades.

És un aparador de belles imatges que evocuen l'antiga Horta que, com diu ell: "Els carrers sense asfaltar ens fan recordar el temps de la nostra infantesa."

Mingo Borràs

L'Esbart Folklòric d'Horta viatja a Sèrbia

El passat mes de setembre el Cos de Dansa de l'Esbart va participar en la Caravana de les Cultures que va promoure la Casa Eslava de Barcelona, agrupació d'immigrants eslaus a casa nostra, per visitar Sèrbia. Es tractava d'un intercanvi cultural i d'una oportunitat que se'ns ofería de conèixer un país i una cultura ben diferent a la nostra.

Vàrem fer el viatge amb autocar. Això vol dir moltes hores de viatge i peus inflats..., però ho vàrem suportar amb bon humor perquè tots estàvem il·lusionats de participar i mostrar al poble serbi les nostres danses.

La preparació va ser llarga, sobretot tenir a punt tot el vestuari per a 15 dansaires de 15 balls diferents que vam estar assajant durant tot l'any. També va ser carregós transportar aquest vestuari per tota Sèrbia i a cada ballada descarregar i carregar l'autocar. Però la il·lusió de tots podia més que totes les incomoditats del viatge, sobretot després d'algunes ballades que fèiem en escoles només per a nens i vàiem com somreien i s'ho passaven d'allò més bé.



La primera ballada la vam fer a Nish, al matí, a l'escola Sveti Sava per a nens de 7 a 12 anys, i a la tarda, en un parc públic de la ciutat.

Nish és la tercera ciutat més gran de Sèrbia i una de les més antigues dels Balcans, tothom ens va rebre amb les mans obertes i contents de tenir-nos allà, ja que poca gent els visita i menys per fer alguna actuació.

Després vàrem viatjar a Novi Sad, però abans d'actuar-hi, vam fer una parada a una Aldea Infantil SOS, un poble de nens orfes, molts a causa de la guerra. La ballada que hi vam oferir va ser molt especial, després de veure com de bé s'ho passaven els nens.

Un cop a Novi Sad, capital sèrbia de la regió nord de Vojvodina, vam fer una actuació a la universitat, on també van actuar un grup de folklore serbi i un grup serbi que balla flamenc.

Al setè dia de viatge arribem a Belgrad, la Ciutat Blanca, situada entre els rius Sava i el Danubi, on férem tres actuacions, una davant de més de cent nens en un edifici municipal del cèntric districte de Vracar, una altra en l'escola Kraly Petar II Karadjordjevic, i a l'Institut Cervantes que es va omplir de gom a gom de gent i amb algun català resident a Belgrad.

Després d'aquesta última actuació, va començar el llarg viatge de tornada, tothom cansat però content d'haver participat en aquesta Caravana de Cultures i de veure la gran acollida per part de tots els que contemplaren les nostres danses. Esperem repetir aquesta experiència l'estiu que bé anant a un altre país eslau.

En aquesta caravana viatjàvem més de 40 persones i van actuar amb nosaltres una guitarrista: Rosario Caselles, un pallasso i un grup que ensenyava a ballar salsa.



L'experiència ha estat molt positiva i només ens resta donar les gràcies a tota la gent que va participar desinteressadament en aquest projecte: els dansaires, els de la casa i els que ens van venir a ajudar, les encarregades del vestuari, i al poble serbi per la seva meravellosa acollida i a la Casa Eslava per haver-nos convidat.

Si voleu més informació de la Caravana de Cultures, podeu entrar a: www.lacasaeslava.com.

Esperança Cabré



Tintoreria Industrial
PENALBA

Neteja professional de:

- **Catifes de tota mena**
- **Cortines-sofàs i tapisseria**
- **Edredons nòrdics-mantes**
- **Ant-napa i altres pells**
- **Arranjament de peces de vestir**

Carrer Horta, 69
08030 Barcelona

Tel. 93 429 06 65
Fax 93 429 47 44

VAI

Casal d'estiu per a infants i Tallers de dansa i anglès per a jovent entre 11 i 14 anys

Aquest mes de juny, com ja és tradicional, la Vocalia d'Animació Infantil ha realitzat la seva sortida de final de curs i ho hem fet a la casa de colònies de ca n'Oliver, al poble de Pontós. Ha estat una excursió molt animada on va haver-hi molta piscina, amb partit de bàsquet-aigua, i una espectacular gimcana que ens va permetre conèixer una miqueta la interessant història del bonic poble de Besalú.

La Vocalia d'Animació Infantil aquest mes de juliol ha tornat a repetir l'experiència de realitzar Casal d'Estiu per a Infants i podem dir amb la boca grossa que tot ha anat molt bé. Aquest casal del mes de juliol és la segona vegada que el realitzem i tothom que hi ha vingut ens ha manifestat la seva satisfacció per haver-hi participat; això ens omple d'alegria ja que una de les nostres intencions és que tots els implicats (monitores, infants, pares i mares, i àvies i avis) se sentin acollits a la nostra entitat i amb prou confiança per a manifestar les seves idees i necessitats.

També cal remarcar que aquest passat juliol hem estrenat una experiència alhora en-

grecadora i difícil: hem fet paral·lelament al casal Tallers de Dansa i Anglès per a jovenets entre 11 i 14 anys. Totes aquestes activitats ens han tingut ocupats des del 25 de juny fins al 25 de juliol.

De l'1 al 10 de setembre no vam dubtar ni un moment a tornar a fer els nostres Matins als Lluïsos, aquesta vegada ja per tercer any consecutiu i també amb uns resultats satisfactoris.

No voldria tancar aquest petit escrit sense agrair a les monitores la seva tasca i responsabilitat envers la feina i tampoc oblidar als infants, que ens proporcionen molts moments de riure sincer.

Júlia Asín

Sortida a Pontós

El dissabte i diumenge, 5 i 6 de juliol, la VAI va anar d'excursió a Pontós, a la casa de colònies de ca n'Oliver. Ens vam trobar a la casa cap a les 11h i després d'instal·lar-nos vam agafar els banyadors i vam córrer cap a la piscina a refrescar-nos perquè feia molta calor. Cap a primera hora de la tarda, vam fer una excursió a Besalú. La Júlia i la Paula ens van preparar un joc de pistes pel poble i així vam anar descobrint l'antic Call on vivien els jueus i els banys on es purificaven les dones. L'endemà vam fer una excursioneta cap a una torre del segle XIII i des de dalt hi havia molt bona vista de tot l'Empordà. Encara vam tenir temps de tornar-nos a banyar abans de dinar; després a recollir les coses i anar baixant cap a Barcelona tots contents.

Mercè Sitjà



VIDA DE LES SECCIONS

Excursions

Sortida a Les



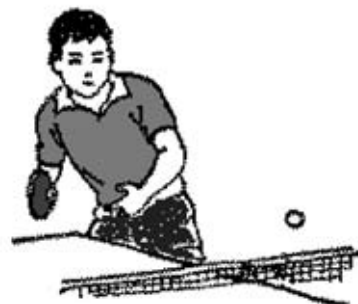
Aquest mes d'octubre, la colla més rondallera dels Lluïsos hem anat a Les, a la residència que hi té la Generalitat. Allà hem fet de tot: pujar amb jeep als llacs més bonics del Pirineu, Sant Maurici, La Ratera i Amitges; hem visitat els jardins del palau de Valmirande pertanyents a França, el Pont d'Espanya, Cauterets; hem passat una tarda a Lourdes, ens hem encantat amb el salt de Pish, el parc d'Aigües Tortes i hem gaudit com mai de la natura de la tardor, amb uns colors càlids com només aquesta estació és capaç de donar-nos. I el més important sempre ho hem fet tot amb bona companyia i amistat ja que aquesta es l'única manera de poder gaudir d'uns dies inoblidables.

Maria Franquesa



La idea que no cerca d'esdevenir mot és una mala idea. I el mot que no cerca d'esdevenir acció és un mal mot.

Chesterton



TENNIS DE TAULA

Tot just acabem de començar una nova temporada amb tres equips que aquest any representaran als Lluïsos d'Horta. Dos equips a Veterans Territorial i un equip a la Divisió d'Honor Catalana. De moment, els bons resultats ens estan acompanyant.

També hem començat l'escola de tennis taula per a nens i nenes els dilluns, a partir de dos quarts de sis de la tarda. Si algú hi estigués interessat, podríem fer un altre grup. Actualment són 6 els nens inscrits i esperem consolidar aquesta activitat al llarg del present curs.

Durant la Festa Major d'Horta, en la festa al carrer, va haver-hi molta gent que va venir a fer partidetes.

Fa uns mesos, el nostre àrbitre més internacional, en Josep M. Miró, aprofitant un viatge a Suïssa, va passar per la seu de la Federació Internacional de Tennis Taula (ITTF) a Lausana, on va tractar temes del tennis taula amb el català Jordi Serra, Director Executiu de la Federació Internacional (veure foto).



A la seu de la Federació Internacional hi ha un museu molt interessant. Si el voleu veure sense desplaçar-vos, podeu fer una visita virtual a www.ittf.com o bé a <http://www.ittf.com/museum/>.

Ara està disponible la versió en castellà.

A més, si voleu practicar una mica, a <http://www.ittf.com/Games/game.htm>, podreu jugar contra figures mundials.

Actualment la nostra secció es compon de 15 jugadors federats i 5 jugadors mes que practiquen aquest esport en el nostre local.

Si no ens trobeu a la sala, sapiguen que ens podeu trobar a l'adreça electrònica tennistaula@lluïsohorta.cat on podeu consultar-nos qualsevol cosa.

Vols Jugar a Tennis de Taula????
Vine a l'escola dels Lluïsos d'Horta
Dilluns i Dijous
de 17:30 h a 19 h
Telèfon 646 314 448
tennistaula@lluïsohorta.cat

Josep Magrans i Breu
 Vocal Tennis Taula

Solució dels mots encreuats

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	F	O	T	O	G	R	A	F	I	E	S
2	E	L	E	M	E	N	T	A	L		T
3	R	A	R	E	S	E	S		L		E
4	R		R		T		I	D	E	A	R
5	A	M	A	N	S	E	N		T	I	O
6	N	A	T	O		R	A	M	A	R	T
7	H	I	S	T	O	R	I	A		U	S
8	O	C		A	P	O	P		O	N	A
9	M	N		R	I	N		A	S		P
10	A	E	R	I		I	A	V		E	
11	R		E	S	P	A	S	E	S		O

A qui s'avesa a mentir, de mentir no es pot desdir.

Qui a trenta anys no té seny i a quaranta no té cabal, a cinquanta a l'hospital.

Ceba, arengada i cuixa d'oca, les tasca el nas abans que la boca

(refranys extrets del llibre de Víctor Català Quincalla)



S'acaba la tardor
Comença l'hivern

LIBERTY FLORS

FLORS DANTE

CARRER DANTE ALIGHIERI, 73
 TEL / FAX 93 429 95 45
 08032 BARCELONA
 E-MAIL florsdante@florsdante.com

Racó dels Lluïsos

El racó que us mostràvem en el butlletí núm. 93 pertany a la porta de la secretaria de baix, entrant a mà esquerra.

El guanyador encertant del racó:

Marta Solé i Font

(quina sort té aquesta noia! Quantes vegades ha sortit ja?)

El premi, un val per la còpia en paper de les vostres fotos digitals. (Poseu-vos d'acord amb en Pere Solé)

Us proposem un altre racó per endevinar



AQUEST MÓN TAN NOSTRE



Llegit als diaris durant els mesos de juliol, agost, setembre i octubre de 2008:

Juliol de 2008

Joan Margarit, Premi Nacional de literatura.

L'estat publica les balances fiscals i admet l'espoli que pateix Catalunya.

Bruce Springsteen, fidel com sempre a la seva ciutat preferida, ofereix dos concerts al Camp Nou que són el rècord d'assistència de l'actual gira europea. Parlant català, com sempre, i advertint que seria "una nit magnífica" el Boss repassa al llarg de tres hores els seus grans èxits en un estadi ple amb 75.000 persones.



Agost de 2008

Wal-Mart, la cadena de distribució més gran del món, ha alertat els seus caps directius i encarregats de les conseqüències, a parer seu negatives, que tindria una victòria del demòcrata Barack Obama en les eleccions a la Casa Blanca, perquè podria comportar un reforçament del poder dels sindicats.

Detenen a la Blancaneus i a Peter Pan a Disneylandia!!! per demanar millores en les condicions laborals.



Rússia escombra l'exèrcit georgià.

La compravenda de peces d'or a pes també s'ha disparat amb la crisi econòmica. Marits que agafen l'anell de la dona i li canvien el diamant per un de fals. Parents que venen les fundes d'or de queixal dels seus difunts, per les quals es paguen fins a 12 euros el gram, és a dir, uns 48 euros per peça.

Tragèdia a Barajas. 153 morts i 19 ferits en caure un avió a Barajas que es dirigia a Las Palmas.

Setembre de 2008

Europa nega la persecució del castellà a Catalunya. El comissari de Multilingüisme, Leonard Orban, va admetre que els catalans es fan un fart de canviar al castellà "sense ni tan sols adonar-se'n" i va elogiar el model lingüístic català, que permet als que no són catalanoparlants poder viure amb "facilitat" a Catalunya.

Eufòria desbordada a la borsa que puja un 8,7 % i s'anota l'alça més important de la seva història.



Mor als 83 anys Paul Newman, mite del cinema, víctima d'un càncer. La llegenda de l'indomable, Marcat per l'odi, El llarg i càlid estiu, Billy el Nen, La gata sobre la teulada de zinc, El vividor. El color del diner. Hud, Dolç ocell de joventut, El premi, Home, Cortina esquinqada, Un marido en apuros, Des de la terrassa, Samantha Harper, Amb l'aigua al coll, 500 milles Dos homes i un destí, Els indesitjables, El jutge de la força, Buffalo Bill i els indis. El cop, El colós en flames, El castañazo, El color del diner, El gran salt, Mr. and Mrs. Bridge o Nobody's Fool, Camí a la perdició, El cáliz de plata, Èxode.



Octubre de 2008

Els jubilats denuncien retards en la llei de la dependència

Un miler de persones surten al carrer per reclamar celeritat en els ajuts. Empleats del sector denuncien sous per sota dels 800 euros.

La crisi sacseja Seat. La direcció presenta un ERO temporal per a 4.700 treballadors. L'empresa diu que no pot fer res més davant la caiguda de vendes mentre els sindicats volen canvis en la política comercial.

Mor el bisbe Joan Carrera. Catalanista, proper, coneixedor del nostre país i pròxim a les classes populars. Joan Carrera encarnava el model de bisbe reclamat des de Catalunya, que fins al 1971 va ser castigada per la Santa Seu amb bisbes de fora del país. Molts recordaran encara la campanya popular Volem bisbes catalans, impulsada per reclamar per al país prelats com el que ara ens deixa.

650.000 catalans fixen la seva residència en una urbanització.

En els últims anys molts joves i jubilats han anat a viure al que havien estat segones residències.

Els Castellers de Vilafranca guanyen el Mundial casteller amb la segona millor actuació de la història dels castells.



Una actuació per emmarcar.

Amb una superioritat inapel·lable, els Castellers de Vilafranca es van proclamar per quarta vegada consecutiva campions de món casteller.

Espectacular 4 de 9 amb l'agulla. Descarregat.

Magnífic Pilar de 8. Descarregat.

Terrible torre de 8 neta. Carregat.

Imponent 4 de 9 net. Carregat

Uns 3.000 treballadors de la fàbrica Nissan de la Zona Franca es mobilitzen, per mostrar la seva repulsa a l'expedient de regulació d'ocupació que afecta 1.680 treballadors.

Comença el 40é Festival de Jazz de Barcelona.

La borsa arrossega els plans de pensions a pèrdues del 28%.

Alemanya fixa un salari màxim anual de mig milió als executius d'entitats que rebin ajuts públics.

Que barrufeu molts més anys, barrufets!!!!

50é aniversari dels Barrufets. Són blaus, viuen en bolets, vesteixen pantalons i barretina blanca (amb l'excepció del Gran

Barrufet) i tenen dos grans enemics: el bruixot Gargamel i el seu gat, Azrael. Van aparèixer per primera vegada el 23 d'octubre de 1958 a la revista belga *Spirou* on eren personatges secundaris de la sèrie de *Johan i Pirluit* (Jan i Trencapins al nostre país). Tot i no ser els protagonistes, van agradar tant que Peyo decidí que tinguessin les seves pròpies històries. Setze publicacions, un llargmetratge i més de dos-cents setanta episodis televisius els consagraren arreu.



A Catalunya les històries dels Barrufets les va introduir

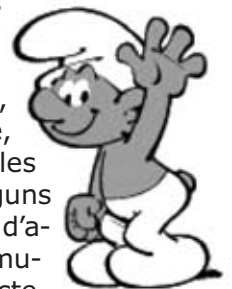
l'any 1967

la revista infantil

"Cavall Fort" i

devem aquest nom a l'Albert Jané, traductor de la sèrie.

Els Barrufets Presumit, Vanitós, Forçut, Aprenent, Pastisser, Músic, Artista, Rondinaire, Bromista, el de les Ulleres,... són alguns dels 100 membres d'aquesta curiosa comunitat, que es caracteritza per tenir un llenguatge propi, el "smurf" -parlen utilitzant el verb-comodí "barrufar". Són eixerits, molt treballadors, excepte el Barrufet Mandrós, es clar, i sempre actuen plegats per vèncer les adversitats.



Josep Magrans i Breu
jmagrans@uoc.edu



Documents històrics dels Lluïsos d'Horta (1866-2008)

